

בית המשפט לענייני משפחה
בפתח-תקווה

תמ"ש 19764-06-15

בגני כבוד השופטת רבקה מקייס

התובעת:

ממן אנה, ת.ז. 024816803
ע"י ב"כ עוה"ד רן צור
מרח' רוטשילד 34, בת-ים 59381
טל': 03-6576767; פקס: 03-6576768

-נגד-

הנתבע:

מרדכי (מוטי) משיח, ת.ז. 027304054
ע"י ב"כ עוה"ד מורן אלסאיג בני
מרחוב הסינים 49, ת.ד. 10204, פי"ת
טל': 050-6793821; פקס: 03-6427542

כתב הגנה

הנתבע מתכבד להגיש את כתב הגנתו לתביעת התובעת מיום 09.06.15 בתיק שבכותרת.

א. פתח דבר:

עניינה של תביעת התובעת הינה למשמורת הקטינה, נועם רשל (להלן: "הקטינה"),

תביעה שהוגשה כתביעה נגדית לתביעת הנתבע למשמורת הקטינה, אשר הוגשה במסגרת תיק תמ"ש 38291-04-15.

כל טענות התובעת שנטענו על ידה בתביעתה נטענו כבר בכתב הגנתה לתביעת הנתבע, ולאחר שביהמ"ש הנכבד נתן צו למתן תסקיר משירותי הרווחה, לטובת מתן המלצה למשמורת הקטינה.

הנתבע מכחיש את כל הטענות והעובדות המפורטות בכתב תביעתה של התובעת, למעט טענות ועובדות בהן יודה הנתבע במפורש.

התובעת בכתב תביעתה מעלה טענות חסרות כל בסיס, שבינן לבין המציאות אין דבר וחצי דבר. טענותיה של התובעת הועלו בפני ביהמ"ש הנכבד במטרה אחת ויחידה - להכפיש ולהשחיר את הנתבע בפני ביהמ"ש, גם כאשר המשמעות הינה העלאת טענות שקריות, שאינן רלוונטיות ו/או בעלות משמעות להכרעה בנושא התביעה - משמורת הקטינה.

ביהמ"ש הנכבד מתבקש להבהיר לתובעת שאם וככל ותעמוד על תביעתה וטענותיה השקריות, ויתברר לביהמ"ש, כפי שצפוי שיקרה ללא כל צל של ספק, שהתובעת מכפישה את הנתבע בכדי לקבל את המשמורת בקטינה ולהמשיך במסע ההסתה של הקטינה וניתוקה מהנתבע - תחויב בהוצאות לטובת המדינה בנוסף לחיובה בהוצאות הנתבע.

036427542

036427542

To: 6576768

Page: 3/17

16-JUL-2015 12:03 From: MORAN@LSRYRG

ב. רקע עובדתי:

1. הנתבע והתובעת (ביחד, להלן: "הצדדים") הכירו זה את זה לקראת סוף שנת 1997, עת היה הנתבע בן 23 שנים, והתובעת בת 28 שנים.
2. בסמוך להיכרות הצדדים עברה התובעת להתגורר יחד עם הנתבע בדירת אמו ז"ל ברחוב כרוזים 10, בתל-אביב.
3. בחודש 04/2001 החליטה התובעת לפתוח עסק, תנות לכלי בית ומתנות, ברחוב דיזינגוף בת"א (להלן: "העסק").
4. לטובת הפעילות העסקית פנתה התובעת לבנק הפועלים, סניף 681, ("לב דיזינגוף") במטרה לפתוח חשבון עסקי. מאחר ולתובעת לא היו בטחונות, ולא התאפשר לה לפתוח חשבון בנק לבדה, הסכים הנתבע להצטרף כשותף לחשבון, ובעל כורחו גם להצטרף כשותף עסקי בעסק.
5. העסק יצר חובות כבדים, והנתבע נאלץ ליטול הלוואת משכנתא ולמשכן את הדירה בה מתגורר וירש מאמו ז"ל (הדירה ברחוב כרוזים 10, ת"א).
6. בסופו של יום, לאחר שהעסק ספג הפסדים וחובות כבדים (מאות אלפי שקלים), נסגר בשנת 2007.
7. בעקבות החובות הכבדים שנוצרו לחובת הנתבע כתוצאה מהיותו מהווה ערובה לקבלת אשראי לניהול העסק של התובעת, בראשית 2008 נאלץ הוא למכור את דירת מגוריו אותה ירש מאימו המנוחה על מנת לכסות את הלוואת המשכנתא שנטל לטובת העסק וחלק מהחובות שנוצרו עקב הפסדי העסק.
8. ביום 20.08.2008 נולדה לצדדים בתם הקטינה, נועם, בעניינה מוגש כתב זה (להלן: "הקטינה" ו/או "הילדה").
9. הקטינה נולדה בתקופה בה מצבם הכלכלי של הצדדים היה בכי רע, כשהצדדים נמצאים תחת עול כלכלי כבד ובמלחמת הישרדות מתמדת. זאת, כאמור, לאחר שהנתבע איבד את דירתו שהייתה לו בטחון וקורת גג, והצדדים עברו, עוד בטרם לידת הקטינה, להתגורר בדירה שכורה בנאות אפקה.
10. כאמור, הקטינה נולדה ב- 08/2008, ומאז היותה בת יומה ראתה בה התובעת כ"חברה", "אוזן קשבת" לשטוח בפניה את בעיותיה ואת תלונותיה כנגד כל הסובבים אותה.
11. התובעת שיתפה את הקטינה בפרטי פרטים אודות מצבם הכלכלי, והשרתה עליה פחד שמא באחד מהימים לא יהיה לה בית, זאת בעוד הנתבע מנסה ללא הרף למתן את הדברים, ולהקנות לילדה ביטחון, ודרש מהתובעת שלא לערב את הקטינה בעניינים שאינם עניינם של ילדים, אך ללא הועיל.
12. בקשותיו של הנתבע לא הועילו, והתובעת המשיכה לשתף את הקטינה בכל פרט ובפרט באשר למצבם הכלכלי וליחסים בינה לבין הנתבע.
13. הקטינה גדלה, והיום הינה בת 7 שנים, כשיש בידיעתה אינפורמציה רבה שכלל לא אמורה להיות מנת חלקה: כל הפרטים באשר למצב הבריאותי של התובעת, התרופות שנטלת, מרכיביהם והשפעתם, רופאים שמטפלים בה, שמותיהם של בעלי הדירות ששכרו מהם דירות וכו' וכו'.
14. עירובת של התובעת את הקטינה בעניינים שאינם אמורים להיות מנת חלקה לא כלל רק דיכורים אלא גם מעשים: בכל פעם שהתובעת חיפשה דירה פוטנציאלית לשכור הייתה לוקחת עימה את הקטינה, מראה לה את הדירה ו"טוחנת לה במוח" שצריכים לעבור דירה כי אין להם כסף, ומוציאים אותם מהדירה שגרים בה כעת.

036427542

15. התובעת הייתה המחליטה הבלעדית בנוגע לזכות הדירה אליה יעברו, וכשהעיר הנתבע כי הדירה אינה תואמת את מסוגלותם הכלכלית הייתה טוענת כי "זה מה שהילדה בחרה". התובעת הייתה מטילה על הקטינה להכריע מהי הדירה הנבחרת, בעוד הקטינה, מטבע הדברים, אינה בעלת היכולת לשקול דברים מהסוג הזה, והייתה בוחרת בהסתמך על סממנים כגון ריח נעים של טיגון שניצלים, חנות גלידה הנמצאת בסמוך וכו'.

בסיטואציה כזו לא היה ראוי הנתבע לפעול כנגד רצונותיה של הילדה.

16. התנהלותה השערורייתית של התובעת הביאה למצב שהקטינה טובלת מחרדות ומפחדים, ונזקקת לטיפול רפואי, כאשר עד לפני מספר חודשים טופלה ב"מרכז לבריאות הנפש שלוותה" ועל ידי השירות הפסיכולוגי של עיריית הוד השרון. בעניין זה ייאמר כי הטיפול בקטינה הופסק לאור החלטת חד צדדית של התובעת לעשות כן, וזאת ללא קבלת המלצה רפואית לכך.

17. החרדות והפחדים לא הושרו על הקטינה רק בפן הכלכלי אלא גם בפן הרפואי. התובעת, באופן אובססיבי, נהגה ונוהגת לקחת את הקטינה לקופת החולים בטענה שחולה, כאשר הקטינה בריאה לחלוטין. אובססיביות זו הובילה את ד"ר צבי הלר לכתוב בתיק הרפואי של הקטינה כי טובלת מתסמונת "מינכהאוזן" - סינדרום התמכרות לבתי חולים.

(תסמונת זו אינה יכולה לחיקב לילדים קטינים, ומשכך נרשם בתיק הרפואי של הקטינה שהכוונה הינה לתסמונת אצל החורים, על אף שאם להיות מדויקים הרי שהרופא רצה לציין ספציפית את האם כלוקה בתסמונת זו, אך נמנע בסופו של דבר לעשות כן.

רשומה זו נמתקה בסופו של דבר מהתיק הרפואי של הקטינה, לאחר תחנונים של הנתבע, בשל החשש שברגע האמת, בו תזדקק הקטינה לטיפול רפואי, לא תקבלו) – מצ"ב העתק מהרשומה, ומסומן "2".

18. התובעת, מאז היוולדה של הקטינה, משוחחת עמה על מחלות. הקטינה, בת 7 בלבד, יכולה ללמד אותנו המבוגרים על המחלות השונות, סוגי התרופות, השפעתן ועוד.

מצמיר לשמוע ילדה קטינה הבקיה בנושאים כגון אלו. מדוע אינה יכולה לחשוב ולעסוק בנושאים המתאימים לגילה חרף ?!

19. התובעת מגדלת את הקטינה באופן שגורם לה לאבד את ילדותה.

20. מערכת היחסים בבית התנהלה באופן בו התובע והקטינה חיו כ"פקודים" של הנתבעת, ואבוי אם לא ישמעו לה. בכל דבר ועניין חייבת הקטינה לבצע בדיוק ובזמן שדורשת הנתבעת, ואבוי אם לא.

דוגמה פשוטה ובסיסית לכך, הנוגעת במערכת היחסים בין אב ובתו, הינה, למשל, במקרים בהם רצו התובע והבת לשחק יחד, והיו צריכים לבקש רשות לכך מהנתבעת. רק אם הסכימה הנתבעת באותה עת ובאותה השעה כי ישחקו במשחק שהיא אישרה - יכלו לשחק, ו"חס ושלום" באם שיחקו ללא רשותה. באם שיחקו ללא רשותה הרי שבמשך שעות וימים הייתה הנתבעת משמיעה באחזי הקטינה שאסור לה לשחק עם אבא, אם אמא לא אישרה זאת לפני כן. כך, לאחר מכן, הייתה מדקלמת הקטינה את דברי הנתבעת, והייתה חשה פחד רב לחפר הוראתה זו..

חשוב להדגיש! הצורך בקבלת אישור היה גם כאשר התובעת לא הייתה בבית! הוטל על הקטינה "וטו" שאסור לה לשחק עם הנתבע, אם לא מקבלת אישור לכך, ואין זה משנה אם התובעת בבית או לא!

21. התובעת גרמה לקטינה לחיות בקונפליקט נאמנות. מחד, כאשר מבלה הקטינה עם הנתבע מרגישה היא ילדה - הם משחקים יחדיו, הולכים לחוגים יחד, וחווים חוויות כפי ילדים בני גילה. מאידך, מתאפשר לה ליהנות מילדותה רק כאשר התובעת מסכימה לכך, שכן בזמן שהתובעת נמצאת בסביבה ראו לא נותן אישור צריכה הילדה לרוב להתעסק במחשבות על כסף ועל מתלות. למעשה, לחוות את הישרדותה של התובעת

ג. המצב העובדתי החל מהקרקע בין הצדדים ועד לפני התבע לביהמ"ש:

22. לפני כמספר חודשים חש הנתבע כי הגיעו מים עד נפש, כאשר המגורים המשותפים ומערכת היחסים עם התובעת גורמים לו למועקה ולחוסר שמחת חיים. משכך, החליט לבחון את מערכת היחסים ביניהם מרתוק, כשאינו נתון תחת לחץ. לכן, מחדש ינואר השנה, נהג מדי פעם לעזוב את הדירה ולישון מחוץ לה.

23. ההחלטה לסיים את מערכת היחסים ביניהם, לצד ההחלטה לחזור בסיום יום עבודתו לדירה בה התגורר, ורק לאחר מכן ללכת וללון במקום אחר, נבעה מהיכרותו של הנתבע את התובעת ויכולתה להפעיל את הקטינה כ"בובה על חוט", להשפיע על מחשבותיה ועל התנהגותה.

24. כך היה עד לאמצע חודש מרץ.

25. לערך באמצע חודש מרץ לקחה התובעת לנתבע את מפתחות הדירה בתירוץ שבאותה עת אין בחזקתה את צרור המפתחות לדירה, ומאז סירבה בכל תוקף להחזיר לנתבע את מפתחות הדירה. בנוסף, איימה שתגלון עליו במשטרה בגין, כביכול, אלימותו כלפיה.

26. מאז, התאפשר לנתבע להגיע לדירה ולבלות יחד עם הקטינה רק בפיקוחה של אם התובעת או התובעת – ובהסכמתה.

27. התובעת אסרה על הנתבע, וכך גם הסבירה לקטינה, להחזיר את הקטינה מבית הספר לביתה, כאשר עד לאותו מועד הנתבע היה לוקח את הקטינה כל בוקר לגן/לביה"ס ומחזיר אותה לפחות פעמיים-שלוש בשבוע מביה"ס/מהגן.

28. ניתנה הוראה מפורשת של התובעת כי רק אמה של התובעת או התובעת, בחזקתה המפתחות לדירה, רשאיות להוציא את הקטינה מבית הספר, והנתבע יכול להגיע רק כשהיא נמצאת, ובשום פנים ואופן אינו יכול לבלות עם בתו ביחידות. הוראה זו, ככל הוראותיה של התובעת, ניתנו לקטינה תוך השלטת פחד, כך שלא תעלה הקטינה על הדעת להמרות את פיה של התובעת.

29. החל מחודש אפריל מנעה התובעת מהנתבע באופן גורף לפגוש את הקטינה, ואישרה זאת באופן "נדיר", לזמן קצוב ובנוכחותה.

30. המצב בו מנעה התובעת מהנתבע לפגוש את בתו, יחד עם הידיעה וההבנה שהתובעת החלה באופן עיקש להסית את הקטינה כנגדו ולערכה בעניינים שאינם עניינם של ילדים, לא מצאו חן, בלשון המעטה, בעיני הנתבע.

31. יחד עם זאת, החליט הנתבע כי טוב ונכון יותר באם יפנו להליך גישור ו/או ינהלו משא ומתן ביניהם בכדי להסדיר את כל העניינים הכרוכים בפרידתם, לרבות כלל הנושאים הנוגעים לבתם המשותפת.

32. ואולם, התובעת בחרה להתעלם ולהתחמק מבקשותיו של הנתבע לפנות להליך גישור, והחלה להאיץ את תדירות ועוצמת דברי ההסתה של הקטינה כנגד הנתבע, ועירובה בעניינם שאינם עניינם של ילדים (יושת לב ביהמ"ש הנכבד לטופס "הרצאת פרטים לתיק עיקרי" שצירפה התובעת לתביעתה שם מצהירה על סירובה לקחת חלק בהליך גישור).

33. וכיצד באו לידי ביטוי הסתת הקטינה ומעורבותה בעניינם שאינה צריכה להיות מעורבת בהם !?

34. התובעת משמיעה, ללא הרף, באוזני הקטינה כי "בגלל אבא לא יהיה לנו בית". לאמרה זו ישנה משמעות כבדת משקל לאור העובדה שבשל קשיים כלכליים וחובות המגיעים ללמעלה ממיליון שקלים עברו הצדדים 4 דירות שכורות במחלף חייהם המשותפים, ולקטינה נוצרה חרדת נטישה בעקבות כך.

35. דוגמא נוספת הינה התלטה חד צדדית של התובעת, וללא הודעה מוקדמת לנתבע, להוציא את הקטינה מהצהרון, מסגרת שהקטינה מאוד אוהבת ורוצה להיות בה, תוך שהיא חוזרת שוב ושוב באוזני הקטינה שהדבר "בגלל אבא שעזב אותנו ולא מביא לנו כסף". למיותר לאמר שזוהי אחת מהדרכים המניפולטיביות של התובעת להסית את הקטינה כנגד הנתבע.

36. כך, למשל, בשל מידור הנתבע מחיי הקטינה, לוקחת התובעת את הקטינה לרופאים בתחבורה ציבורית וכן ברגל, ומשמיעה באוזניה חזור ונשנה שאי הנוחות הינה כיוון ש"אבא נטש אותם".

ד. בלו כל הקיצין, והנתבע פנה לביהמ"ש:

37. לאחר שהנתבע חש שהמצב אותו יצרה התובעת אינו יכול להימשך פנה לביהמ"ש הנכבד בתביעה למשמורת במסגרת תיק תמ"ש 38291-04-15.

38. בצער רב גם לאחר הגשת התביעה על ידי הנתבע לא השכילה התובעת להפסיק את מסע הסתת הקטינה כנגד הנתבע, אלא "עלתה מזרחה".

39. התובעת כופה על הקטינה לאמר דברים לסובבים אותה בדיוק כפי שנאמרים מפיה, ואוי לה באם תדבר עם הסובבים לה שלא בנוכחותה, שמא תאמר דברים שאינם מתאימים לטקטיקה של התובעת. לנתבע ראיות למכביר על כך, ובכל שלב שיידרש להציגן בפני ביהמ"ש הנכבד – יציגן.

40. לאחר חודש וחצי, במהלכם מנעה התובעת מהנתבע לפגוש את הקטינה ביחידות, התקיימה פגישה ביחידת הסיוע, ביום 10.05.2015, בהתאם להחלטות ביהמ"ש הנכבד.

41. הנתבע הגיע לפגישה כשהוא כמה לפגוש את הקטינה בכל מחיר.

42. לאחר ששני הצדדים טענו את טענותיהם בפני יחידת הסיוע, הוסבר להם ששירותי הרווחה יכנסו לתמונה בעוד מספר שבועות, ולכן כל הסכמה שתקבל על ידם הינה זמנית ויכולה להשתנות על ידי שירותי הרווחה.

43. אי לכך, הסכים הנתבע באופן זמני בלבד לפגוש את הקטינה פעמים בשבוע ובכל סופ"ש שני (ללא לינה) למספר שעות בודדות, כשהוא משוכנע שמדובר בהסכמה זמנית שעתידיה לחשתנות ממש בקרוב.

44. ואולם, אין כך הדבר – הנתבע הפך מאב פעיל ובעל חלק אינטגרלי בחיי הקטינה לאב בתפקיד "שמרטף" למספר שעות בודדות בשבוע, כאשר גם לאחר המפגשים הללו מסרבת התובעת לאפשר לקטינה לשוחח עם הנתבע בטלפון.

45. התובעת הינה אשת מדון ומלחמה, המשתמשת בקטינה ככלי נשק כנגד הנתבע, גם כשהמחיר שמשלמת הקטינה הינו כבוד ביותר, וספק רב אם ניתן יהיה לתקנו.

46. התובעת באופייה נוהגת לריב עם כל הסובבים אותה, החל בחברים, בעמיתים לעבודה וכלה בבני משפחתה. התובעת רבה עם אביה ועם אחיה, ללא כל סיבה, וניתקה עימם את הקשר. גם עם אמה, איתה נמצאת בקשר, רבה היא בכל מספר חודשים, כאשר לאורך הקשר של הנתבע עם התובעת היה הוא תמיד החוט המקשר ביניהם, כמו כן לאחר לידת הקטינה. אמה של התובעת "עוצמת את עיניה" ומתעלמת מתנהלות בתה בשל רצונה העז לשמור על קשר עם הקטינה, שהרי ברור לה שאם לא "תרצה" את התובעת הרי שימנע ממנה הקשר עם נכדתה (כפי שהיה בעבר, כאשר ישנם שבועות בהן מנעה התובעת מאמה לפגוש את הקטינה עד שאם התובעת "נשברת כל פעם" ורצתה את התובעת בכדי שיתאפשר לה לפגוש את הקטינה).

לאור האמור לעיל, ניתן לסכם ולאמר:

- א. התובעת פועלת מתוך מניעים אישיים.
- ב. התובעת מסיתה את הקטינה באופן עיקש, תוך שהיא מבטלת את ההורה האחר, ועל כן אינה ראויה להיות הורה משמורן.
- ג. השארת הקטינה בחזקתה של התובעת מעמידה בסכנה את המשך הקשר של הקטינה עם הנתבע.
- ד. טובת הקטינה כי תהא במשמורת הנתבע.

ה. התייחסות לגוף כתב התביעה:

47. הנתבע מכחיש רישא סעיף 2 לכתב התביעה, ויטען כי הצדדים הכירו זה את זה לקראת סוף שנת 1997, וכן לכל היותר יכולים להיכנס להגדרת "ידועים בציבור" החל משנת 1998.
  48. הנתבע מודה בסיפא סעיף 2 לכתב התביעה. אכן, מקשר הצדדים הרתה התובעת, ונולדה בתם נועם ביום 20.8.2015.
  49. הנתבע מודה בסעיף 3 לכתב התביעה.
  50. הנתבע מכחיש האמור בסעיף 4 לכתב התביעה. הנתבע יטען כי באותה תקופה, עת הכיר את התובעת, הייתה התובעת מובטלת, ואילו הנתבע היה חייל עתודאי בשירות חובה בצה"ל, אשר איבד את אמו ז"ל כשנה לפני כן. הנתבע כלכל את עצמו בצורה מיטבית מכספים שקיבל כחייל, ומכספים שקיבל מירושת אמו ז"ל, וזאת בשונה מהתובעת שכבר בזמן חירותה את הנתבע הייתה מצויה בחובות, ונטלה ממנו הלוואה בסך 30,000 ₪ שעד היום לא הושבה לידיה.
  51. הנתבע מודה ברישא סעיף 5 לכתב התביעה, ויטען כי אכן הקשר הזוגי עם התובעת לא היה בגדר "גן של שושנים", ולאחרונה אף "עלה על שירטון".
  52. הנתבע מכחיש סיפא סעיף 5 לכתב התביעה. הנתבע יטען כי לא עזב את הדירה אלא הועזב על ידי התובעת. הנתבע יטען כי לערך באמצע חודש מרץ 2015 לקחה התובעת את מפתחות הדירה שהיו ברשותו בתירוץ שבאותה עת אין בחזקתה את צרור מפתחות הדירה, ומאז סירבה בכל תוקף להחזיר לו את מפתחות הדירה. בנוסף אימה לטעון כנגדו טענות שקריות במטרה בגין אלימות של הנתבע, כביכול, כלפיה.
- פועל יוצא מהאמור: הנתבע לא עזב את הדירה אלא הועזב.
53. הנתבע מכחיש האמור בסעיף 6 לכתב התביעה.
  54. הנתבע מכחיש האמור בסעיף 7 לכתב התביעה. הנתבע יטען כי יש לדרוש מהתובעת להסביר מדוע הדגישה וציינה כי לא שילם בעבור כלכלת הבית והמשפחה כמעט בשנתיים האחרונות ובפרט במהלך ה-8 חודשים האחרונים. שהרי, כרונולוגית, 8 חודשים אחרונים כלולים במסגרת התקופה של שנתיים אחרונות...
  - אז... שילם במהלך השנתיים או לא שילם? כמעט לא שילם? או לא שילם בכלל?
- הנתבע יטען כי אין כל צל של אמת בטענת התובעת, וכל פרנסתו, לאורך השנים ובאופן קבוע (כולל במהלך השנתיים האחרונות), שימשה לכלכלת הקטינה, מדורה, צרכיה וכיסוי חובות.

בנוסף יטען הנתבע, במענה לטענת התובעת כי "שילשלי" כספים לכיסו הפרטי ולא העביר לבעל הדירה וכי, כי טענת התובעת הינה עוד סיפור מ"בית היוצר" של התובעת, ואין בין הסיפור של התובעת דבר וחצי דבר עם המציאות. במידת הצורך, לא מתנגד הנתבע ואף יברך על כך, כי בעל הדירה (אליעזר) יגיע לעדות, ויעיד כי כל חודש קיבל את דמי השכירות במזומן מידיו של הנתבע.

55. הנתבע מכחיש האמור בסעיף 8 לכתב התביעה. הנתבע יטען כי עוד בטרם הפכו למשפחה ונולדה בתם, בגדה התובעת בנתבע. בחודש 05/2014 היה לנתבע חשד ברור כי התובעת בוגדת בו באופן קבוע. בחודש 12/2014, לפני כחצי שנה, שכר הנתבע את שירותיו של חוקר פרטי ואכן הוכח לנתבע ששוב התובעת בוגדת בו – ראה נספח "6" דו"ח חוקר שצורף לתיק 15-06-22637.

באשר לטענתה של התובעת בפסקה השנייה, יטען הנתבע כי מצבם הכלכלי של הצדדים בכי רע, מצב שהתובעת אינה מתכחשת לו. המצב הזה אינו אפשר לצדדים שלא לעבוד, ולא הייתה ברירה - בכדי שהצדדים ישרדו ויוכלו לכל הפחות לדאוג לצרכיהם הבסיסיים שלהם (מדור ואוכל) הייתה התובעת צריכה לעבוד יותר.

56. הנתבע מכחיש הנטען על ידי התובעת בסעיף 9 לכתב התביעה.

57. הנתבע מכחיש הנטען בסעיף 10 לכתב התביעה. הנתען יטען, כדלקמן:

57.1 הנתבע יטען כי הקשר עם התובעת החל לקראת סוף שנת 1997, כשהיה בן 23 שנים. מספר שנים לפני כן, בהיות הנתבע כבן 18, היה עתודאי, ולאחר סיום לימודי הנדסה בשנת 1996 התגייס לשירות חובה בצה"ל, והמשיך בשירות קבע.

57.2 הנתבע יטען כי למרות הפרעותיה הנפשיות של התובעת לצד דרישותיה ממנו, אשר פגעו בהתקדמותו הצבאית, הצליח להגיע לדרגת רס"ן בתפקיד משמעותי וחשוב.

אילולא דרישותיה השונות של התובעת היה הנתבע היום סא"ל.

לימודיו האקדמיים של הנתבע והקרירה הצבאית שפיתח הינם באופן בלעדי בזכות הכישורים האישיים שלו ובטח שלא בעידודה של התובעת.

57.3 הנתבע יטען כי לא רק שהשתתף בתחרויות ארציות של קליעה ברובה אויר אלא גם בתחרויות בינלאומיות. הנתבע לקח חלק בתחרויות ובחוגים עד לשנת 2008, עת הקטינה נולדה (יובהר, מדובר ב 5-6 שבתות בשנה למשך 4 שעות כל תחרות ומספר דומה של אימונים בשנה. כך שמדובר בסך הכל ב - 40-50 שעות בשנה). דהיינו, מדובר בעוד סיפור מבית היוצר של התובעת, שהרי אילו הנתבע הפסיק את תחביביו כאשר הקטינה נולדה הרי שבטח לא מציאותית הטענה שבגלל תחביביו לא התחשב בקטינת.

57.4 הנתבע יטען כי לא נהג להביא את חייליו לדירת הצדדים, למעט שנים-שלושה מקרים, עת התגורר עם התובעת בדירתו שלו אותה קיבל בירושה מאמו ז"ל (ולא ב"דירת הצדדים"). באותם המקרים חבריו החיילים (ולא חייליו) לנו אצלו, כיוון שלמחרת מוקדם בבוקר צריכים היו לצאת יחדיו לפעילות מבצעית, וזאת במקום שיסעו לביתם המרוחק, ויתקשו להגיע למקום היעד בזמן שנקבע לכך (ינאמר כי גם בשנים-שלושה מקרים האלו היו בהזמנתה של התובעת ותחת הפצרותיה שיבואו).

57.5 הנתבע יטען כי משנת 2011 מוכרת התובעת כבעלת 88% נכות רפואית ו - 100% דרגת אי כושר, וקיבלה כל טיפול רפואי שהייתה צריכה, תוך שהנתבע מסיעה לכל הרופאים. הנתבע ספג לא פעם ביקורות והערות נזיפה ממפקדיו, על כך שיוצא בזמן תפקיד לטובת ענייניו האישיים, ברכב הצבאי.

57.6 הנתבע יטען כי הקטינה זכתה לטיפול מסור מצדו, מאז יום היוולדה.

בכל בוקר, עד למועד בו הועזב מהבית בחודש מרץ, היה לוקח את הקטינה לגן / לביה"ס, וזאת למרות שהמשמעות הייתה שמאחר באופן קבוע לצבא ומגיע בסביבות 9:30 במקום 8:00, דבר שננוף על כך באופן קבוע.

בנוסף לכך, ובאופן קבוע, היה יוצא מהצבא בין פעמיים-שלוש בשבוע בשעה 14:30 בכדי להספיק ולהוציא את הקטינה מביה"ס/גן (תוך שהוא מקבל נזיפות על יציאתו המוקדמת) בשעה 16:00, ולאחר מכן נוסע יחד עם הקטינה לאסוף את התובעת מעבודתה ביפו בסביבות 19:00 – 21:00, כשהן הוא והן הקטינה מחכים לתובעת שתסיים את עבודתה (וזאת מאחר והתובעת מסרבת לחזור בתחבורה ציבורית הביתה)

58. הנתבע מכחיש הנטען בסעיף 11 לכתב התביעה.

- א. נתבע יטען, כפי האמור בפתח כתב זה, כי בשלוש השנים האחרונות, החל משנת 2012, לא תמך ואף לא היה מסוגל לתמוך בתובעת באופן ישיר, אלא ההפך - בתקופה בה משכורתו הייתה מעוקלת (במשך 8 חודשים) הרי שהן הוא והן הילדה נסמכו על משכורתה של התובעת, ולכן לא היה לו כל צורך להפסיק את תמיכתו, שהרי בפרט בשנים האחרונות לא הייתה כזו.
- ב. מאז היוולדה של הקטינה (למעט ב - 8 החודשים כאמור) הרי שכל הכנסתו של הנתבע שימשה לצורכי הקטינה, לכלכלת הבית ולכיסוי החובות הרבים שנוצרו בהוצלי"פ.
- ג. הנתבע קיבל ירושה מאמו עוד בטרם הכיר את התובעת. דבר קבלת הירושה היה ידוע היטב לתובעת, שכן לאחר שהכירה את הנתבע עברה להתגורר יחד עימו בדירה שירש מאימו.
- ד. יתרת מרכוש שזכה בירושה, וכן הכספים שקיבל ממכירת דירת אמו ז"ל, שימשו לכלכלתו ולסגירת חלק מהחובות שנוצרו בעסק שנוהל על ידי התובעת, ואשר כאמור בפתח כתב זה, הביא לקריסתם הכלכלית של הצדדים.
- ה. מעבר לדרוש, ייאמר, כי דבר מירושתו לא הוסתר מהתובעת, ולראייה לכך - המסמכים שצירפה לבקשתה ולכתב תביעתה, ושהיו בידיה כל השנים.
- ו. הנתבע ישית לב ביהמ"ש לסתירותיה הבולטות של התובעת, המחזקות ללא כל ספק כי כל טענותיה כנגד הנתבע הינם סיפורים מפרי דמיונה של התובעת: הנתבע יפנה את ביהמ"ש הנכבד לסעיף 11 לכתב תביעתה של התובעת בתיק 06-15-22637 שם טענה כי החל מחודש 09/2014 הפסיק לתמוך כלכלית במשפחה.
- ז. באשר לטענה של התובעת בפסקה השנייה, הנתבע מכחיש מכל וכל טענת התובעת.

59. הנתבע מכחיש הנטען בסעיף 12 לכתב התביעה. הנתבע יטען כי בחודש 04/2001 פתחה התובעת עסק - חנות לכלי בית ומתנות ברחוב דיזינגוף בת"א. לצורכי העסק פנתה התובעת לבנק פועלים לטובת פתיחת חשבון עסקי וקבלת אשראי עסקי. מאחר ולתובעת לא היו בטחונות מספקים כדוגמת משכורת קבועה התבקש הנתבע להצטרף לחשבון. מאז הצטרפות הנתבע לחשבון הבנק הביאה התובעת את הנתבע לקריסתו הכלכלית עד לכדי תיקי הוצלי"פ רבים בהיקף של 1,383,408 ₪ והפסד של כמיליון וחצי שקל נוספים.

60. הנתבע מודה ברישא סעיף 13 לכתב התביעה.

61. הנתבע מכחיש סיפא סעיף 13 לכתב התביעה. הנתבע יטען כי מעבר לבעיות הכלכליות שתרגמו תרומה משמעותית לקשיים במערכת היחסים, הרי שגם התייחסותה של התובעת לנתבע ובגידותיה החוזרות היוו נדבך משמעותי להתרחקות הצדדים זה מזו.

ובאשר לטענתה של התובעת בנוגע ליחסים עם הקטינה, הנתבע מכחיש מכל וכל ויטען כי עד למועד עזיבתו מהבית בחודש מרץ 2015 מערכת היחסים בינו לבין הקטינה הייתה מערכת יחסים מצוינת, אלא שמאז מרץ 2015 חושפת התובעת את הקטינה בפרטים שאינם עניינם של ילדים וממרידה את הקטינה כנגד הנתבע.

62. הנתבע מכחיש רישא סעיף 14 לכתב התביעה.

63. הנתבע מכחיש סיפא סעיף 14 לכתב התביעה. הנתבע יטען כי קיבל ירושה רק מאמו ז"ל עת היה בן 23 שנה. כפי שידוע לתובעת, וכפי שצוין לעיל, הרי שכל הכספים שקיבל בירושה וכן כספי מכירת הדירה שקיבל בירושה שימשו לסגירת חלק מהחובות הגדולים שנצברו בעקבות קריסת העסק של התובעת.

036427542

64. הנתבע מכחיש האמור בסעיף 15 לכתב התביעה. הנתבע יטען כי יתייחס לטענת התובעת ב"קליפת אגוז" בשל היותה בלתי רלוונטית לשקילת משמורת הקטינה, אם כי ימחיש היטב לביהמ"ש הנכבד את הצהרותיה השקריות, בלשון המעטה, של התובעת בניסיון להשחיר את פני הנתבע בפני ביהמ"ש:

- א. כאמור מערכת היחסים בין הצדדים לא הייתה "גן של שושנים", ביחוד לאור בגידותיה החוזרות והשונות של התובעת.
- ב. כאמור, ההסתבכות הכלכלית הייתה כתוצאה מההפסדים של העסק ובעקבות התחייבות שני הצדדים לחזור הלוואות.
- ג. התובעת ידעה היטב על חקושי הכלכלי מתחילת דרכו ולראיה קיום משאים ומתנים בכוחות עצמה עם בעלי דירות לטובת השכרתם (ברחוב השר משה 43, רמת גן, בני ברית 13, הוד השרון, הדרור 14, הוד השרון).
- ד. הנתבע הינו איש צבא ואינו נציג הוצל"פ או בעל יכולת לראות את העתיד. לשני הצדדים חובות רבים לנושים שונים כאשר אף פעם לא ניתן לדעת מתי יפתח תיק הוצל"פ נוסף ואו יעוקלו נכסים (במקרה הצדדים רק הכנסתו של הנתבע).
- ה. בעל הדירה (אליעזר) ברחוב הדרור 14, הוד השרון קיבל מדי חודש עד לחודש מרץ 2015 (כולל) את דמי השכירות במזומן מידי של הנתבע ובמידת הצורך לא מתנגד הנתבע להזמינו לעדות להוכיח את השקר הבוטח של התובעת.

65. הנתבע מכחיש הנתבע בסעיף 16 לכתב התביעה. הנתבע יטען כי הצורך במעבר הדירות לא היה נתון לבחירה ואו שיקול אלא שהמצב הכלכלי הקשה חייב את הצדדים לעבור. לעיתים אכן המעבר היה מחר ובחירתה קצרה יחסית, אולם הנתבע לא קבע לאיזה דירה עוברים ובאיזו עיר. התובעת בכבודה ובעצמה חיפשה דירות לשכור ובחרה אותן, ולנתבע לא היה כל מקום להתווכח על מיקום הדירה ואו על עלותה. באותה מידה יכלה התובעת להכריע כי עוברים לדירה שכורה באותה עיר ולא לגרום לקטינה ניתוק מהמסגרות החינוכיות.

יתרה מכך, כאשר הנתבע היה מעו להעיר כי הדירה שנבחרה אינה תואמת את יכולתם הכלכלית היה "מפילה" התובעת את החחלטה על הקטינה, שהייתה מתלווה אליה בחיפוש, ואומרת: "מה אתה רוצה הילדה רוצה מה תגיד לה לא", כאשר למיותר לומר שהקטינה הייתה "בוחרת" את הדירה לא משיקולים רציונאליים, כגון "הריח של השניצלם" וכו'.

התובעת לא ביצעה את מעברי הדירות לבדה מעולם. הנתבע עזר תמיד בשלב האריות, הזמנת מובילים וכו'.

66. הנתבע מכחיש הנתבע בסעיף 17 לכתב התביעה. הנתבע יטען כי תמיד הקטינה הייתה בראש מעיניו וגם כיום לא מוותר עליה ויעשה הכל על מנת שתזכה לחיים בריאים בריאותיים ונפשיים.

הנתבע הינו היחיד מבין הצדדים שהיה לוקח את הקטינה לחוג טניס, לברכה ולרופאים.

רק במלחמת "צוק איתן" שהנתבע לקח חלק פעיל וחשוב ונמנע ממנו להיות בבית, לקחה התובעת את הקטינה לחוג ולבריכה.

באשר למריבות, כמובן שמכחיש הנתבע את טענת התובעת, ויחזור על טענתו כי התובעת בחרה את הדירות השכורות ומקומן ולה הייתה אפשרות לבחור דירה באיזור בון הקטינה לא תצטרך לעבור מוסדות חינוך ובכך ליצור לה את הביטחון לו זקוקה.

67. הנתבע מכחיש הנתבע בסעיף 18 לכתב התביעה. הנתבע יוסיף ויטען כי מאז לידת הקטינה וממש עד היום מנעה ומונעת התובעת תקשורת בינו לבין הקטינה. באופן קבוע כשצדדים גרו יחד הייתה מתערבת התובעת בשיחות בין הנתבע לבתו הקטינה ומזרזת אותם בטענה שזה לא הזמן לשיחות ויש דברים חשובים יותר ומבטלת באופן קבוע את מעמדו של הנתבע.

68. הנתבע מכחיש הנטען בסעיף 19 לכתב התביעה. הנתבע יוסיף ויטען כי אלו משפטיה של התובעת אשר נהגה ונוהגת להגיד לקטינה ומוכיח כאלף עדים בחוסר מסוגלותה ההורית של התובעת אשר מערבת את הקטינה בעניינים של מבוגרים ויוצרת אצל הקטינה קרקע לא יציבה וחוסר ביטחון.

69. הנתבע מכחיש הנטען בסעיף 20 לכתב התביעה. הנתבע יטען כי לפני כשנה וחצי תוך כדי ויכוח, איימה התובעת, בנוכחות הקטינה, להתאבד. התובעת, בנוכחות הקטינה, יצאה למרפסת הדירה המצויה בקומה 9, עלתה על המעקה ואיימה להתאבד. למיותר לאמר שהתנהגות התובעת גרמה לקטינה פחד גדול, וזיכרון שככל הנראה ילווה אותה כל חייה.

70. הנתבע מכחיש רישא הנטען בסעיף 21 לכתב התביעה. הנתבע יטען כי הצורך במעבר למספר דירות (4 במספר מאז שנת 1997) אינו היה נטול לשיקול דעת אלא מחויב מכח המציאות הכלכלית שנקלעו אליה. התובעת חיפשה באופן עצמאי, ועל פי טעמה, דירות לשכור, תוך שהיא "מסננת" את הדירות אשר משכיריהן דרשו ערבויות. לאחר שמצאה דירה ללא ערבויות החלה היא לבדוק לנהל עם המשכיר מו"מ כשבכל המעברים סייע הנתבע לתובעת במעבר.

71. הנתבע מכחיש סיפא הנטען בסעיף 21 לכתב התביעה. הנתבע יטען כי התובעת הינה אספנית כפייתית, וכמות המיטלטלין שצברו כל השנים מגיעה לשווי בסך מאות אלפי שקלים. הצדדים שכרו מחסן לאחסון המיטלטלין, כאשרלבסוף איבדו את צרור המפתחות, והיו חייבים לבעל המכולה כסף, וב"תמורה" לחוב נשארה כל המכולה עם המיטלטלין אצל בעל המכולה.

מעבר לכך, מעוניין הנתבע לדעת אילו מיטלטלין חכרתיים נאלצה התובעת לרכוש כאשר יש לה 2 מכונות כביסה, 2 מייבשים, סלון על כל פרטיו, מטבח כולל כל האביזרים וכו' וכו', כאשר רק שווי התכולה שיש לתובעת בדירה מגיעה לכדי 50,000 ש"ח.

72. הנתבע מכחיש הנטען בסעיף 22 לכתב התביעה.

73. הנתבע מכחיש הנטען בסעיף 23 לכתב התביעה.

74. הנתבע מכחיש הנטען בסעיף 24 לכתב התביעה.

75. הנתבע מכחיש הנטען בסעיף 25 לכתב התביעה.

75.1 הנתבע יטען כי לערך באמצע חודש מרץ 2015 לקחה התובעת את מפתחות הדירה שהיו ברשותו, בתירוץ שבאותה עת אין בחזקתה את צרור מפתחות הדירה, ומאז סירבה בכל תוקף לחזיר לו את מפתחות הדירה. בנוסף אימה לטעון כנגדו טענות שקריות במשטרה בגין אלימות של הנתבע, כביכול, כלפיה.

פועל יוצא מהאמור: הנתבע לא עזב את הדירה אלא הועזב.

75.2 לעניין טענת התובעת כי הנתבע הפסיק את תמיכתו, יטען הנתבע כי כאמור בפתח כתב זה, בייחוד בשלוש השנים האחרונות, החל משנת 2012, לא תמך ואף לא היה מסוגל לתמוך בתובעת באופן ישיר, אלא ההפך – בתקופה בה משכורתו הייתה מעוקלת (במשך 8 חודשים) הרי שהן הוא והן הילדה נסמכו על משכורתה של התובעת, ולכן לא היה לו כל צורך להפסיק את תמיכתו, שהרי בפרט בשנים האחרונות לא הייתה כזו.

75.3 בנוגע לכלכלת הקטינה יטען הנתבע כי משלם בעבור הקטינה דמי מזונות ומדור בסך 3,000 ש"ח, ופרט על כך בהרחבה בכתב הגנתו ובתגובתו למזונות הקטינה.

75.4 מעבר לכך, ישית הנתבע את לב ביחמ"ש הנכבד לסתירות הרבות הקיימות בכתבי התביעה השונים של התובעת, הנובעים ללא כל צל ספק משקריה.

75.5 כעת בכתב התביעה טוענת התובעת שהנתבע השאיר אותה ללא יכולת לשלם שכ"ד החל מחודש מרץ 2015 בעוד שבסעיף 19 לבקשתה ל"מזונות משקמים-זמניים" טענה שהנתבע השאיר אותה ללא יכולת לשלם שכ"ד החל מחודש אפריל 2015.

75.6 ולעניין זה יטען הנתבע כי שילם באופן אישי לבעל הדירה את דמי השכירות בעבור חודש מרץ 2015.

76. הנתבע מכחיש הנטען בסעיף 26 לכתב התביעה.

77. הנתבע מכחיש הנטען בסעיף 27 לכתב התביעה. הנתבע יטען כי התובעת הסובלת מתסמונת מינכהאוזן "חונקת" את הקטינה. הקטינה נולדה עם בעיה רפואית אחת ולא "בעיות רפואיות", כשהיא סובלת מ"תת גדילה" ומאז היותה בת 3 הכל בסדר וסובלת ממחלות ילדות רגילות ככל ליד.

78. הנתבע מודה בסעיף 28 לכתב התביעה. הקטינה סובלת מחוסר ביטחון ומפחדים כתוצאה ישירה מהתנהגותה של התובעת, אשר מערבת ומשתפת את הקטינה בעניינים שאינם לבני גילה. מאז היוולדה של הקטינה שיתפה התובעת את הקטינה באופן שוטף במת היא חולה, ואילו תרופות לוקחת, מה שמס של הרופאים וכו' וכו'. להבנת רמת הלימוד של התובעת את הקטינה ניתן להיווכח בפגישה עם הקטינה, שידועת היא את כל שמות התרופות, מרכיביהן, השפעתן וכו'.

בנוסף, סובלת הקטינה מאורטיקריה (סוג של פריחה המסוכנת לגוף) (ירושה מהתובעת), מאסטמה וזיהומים בדרכי הנשימה (ירושה מהתובעת) וממעי רגזי (ירושה מהנתבע).

הצדדים הופנו עם הקטינה לד"ר ליאור, פסיכאטריה, בעקבות המלצה של פרופ' מימוני. הצדדים היו בשלוש (3) פגישות עם ד"ר ליאור, כשבסוף הפגישה השלישית תמליצה ד"ר ליאור לתובעת לקחת חלק בטיפול פסיכאטרי. בעקבות המלצת ד"ר ליאור התפרצה עליה התובעת, ומאז לא תזרו הצדדים לפגישות עימה.

אכן הומלץ לצדדים לקחת חלק ביעוץ והכוונת הורים, אך תמיד סירבה התובעת בכל תוקף. גם כשהציע הנתבע לתובעת להגיע ולקחת חלק ביעוץ והכוונה אצל יועץ מטעם עיריית הוד השרון סירבה התובעת בתוקף.

79. הנתבע מכחיש הנטען ברישא סעיף 29 לכתב התביעה. הנתבע יוסיף ויטען כי מאז לידת הקטינה ועד היום מנעה ומונעת התובעת תקשורת בינו לבין הקטינה. באופן קבוע כשהצדדים גרו יחד הייתה מתערבת התובעת בשיחות בין הנתבע לבתו הקטינה, ומזרזת אותם בטענה שזה לא הזמן לשיחות, ויש דברים חשובים יותר, ומבטלת באופן קבוע את מעמדו של הנתבע בעיני בתו.

80. הנתבע מכחיש סיפא סעיף 29 לכתב התביעה. הנתבע לא ניתק מעולם את הכבלים מיוזמתו. לאחר שהנתבע פתח חשבון בנק ביקש מחברת "הוט" לשלם בהו"ק. רק לאחר מספר שבועות הודיעה "הוט" שמסרת לקבלת הו"ק ודרשה לקבל מספר כרטיס אשראי לחיוב. למרות בקשות חוזרות של הנתבע לחברת "הוט", בקשות שלחלקן הייתה התובעת שותפה לשיחה, עמדה חברת "הוט" על סירובה. מאחר ואין לנתבע כרטיס אשראי ואין ביכולתו לחנפיק כרטיס אשראי עקב היותו "מוגבל באמצעים בהוצ"פ" ניתקו חברת הוט את הכבלים.

81. הנתבע מכחיש מכל וכל את טענת התובעת בסעיף 30 לכתב התביעה. כאמור, בסעיפים הקודמים וברישא כתב זה הנתבע נטל חלק בלתי נפרד מתייה של הקטינה, ומאז חודש מרץ חי חיי אבל, עת נמנע ממנו באופן מכוון על ידי התובעת לקשר טוב ותקין עם הקטינה.

82. הנתבע מכחיש הנטען בסעיף 31 לכתב התביעה.

הנתבע יטען כי מאז ומתמיד קיים את כל הבטחותיו לקטינה. בשונה מהתובעת הנתבע מעמיד גם גבולות לקטינה, ולא נותן לה להחליט ולהכריע בעניינם של גדולים.

הנתבע יטען כי לעולם הוא זה שלקח את הכלבים לוטרינר ברמת אביב עפ"י דרישתה וקביעתה של התובעת, והפסיד פעמיים שלוש בחודש חצי יום עבודה על שהות אצל וטרינר.

הנתבע יטען כי בדירת חברתו אין מרפסת, ולכן מעניין מאוד כיצד הקטינה יכולה לראות אותו במרפסת שאינה קיימת. מעבר לכך - עד למועד בו הועזב מהדירה על ידי התובעת לקח את הקטינה בכל בוקר לביה"ס.

83. הנתבע מכחיש הנטען בסעיף 32 לכתב התביעה. הנתבע יטען כי היה מבלה עם הקטינה: משחק איתה, לוקח אותה לגימבורי וכו', ובלבד שלא שכח כי יכול היה לשחק עם הקטינה רק לאחר קבלת אישור מהתובעת, אשר מאז היוולדה של הקטינה טבורה התובעת שהקטינה הינה חפץ שבעלותה.

בסופי שבוע באופן קבוע עבדה ועובדת התובעת בחנות בקניון "שבעת הכוכבים". משמעות הדבר שבאופן קבוע החל משעות הבוקר ועד כניסת שבת בילה הנתבע עם הקטינה, וביום שבת משעות הבוקר עד הלילה בילה הנתבע עם הקטינה, בעוד התובעת עובדת ואינה מבלה עם הקטינה.

84. הנתבע מכחיש הנטען בסעיף 33 לכתב התביעה.

85. הנתבע מכחיש הנטען בסעיף 34 לכתב התביעה. הנתבע יטען כי זהו עוד סיפור מבית היוצר של התובעת, והתובעת נדרשת להוכיח את סיפוריה. הנתבע שמח ואף מעודד את הקטינה לשחק ולהשתולל כבני גילה, תוך העמדת גבולות לקטינה כפי שכל ילד זקוק שמעמידו לו גבולות, וזאת לטובת התפתחותו התקינה, לצד הפינוק והאהבה שמקבל.

86. הנתבע מכחיש הנטען בסעיף 35 לכתב התביעה.

87. הנתבע מכחיש הנטען בסעיף 36 לכתב התביעה.

87.1 הנתבע יטען כי לפני כשנתיים החליט לעבור לישון בסלון, למרות חוסר הנוחות, מאחר וכבר נמאס לו להיות חולה. התובעת ישנה באופן קבוע בקיץ ובחורף עם מזגן בטמפי 15 מעלות, ובכל בוקר היה מתעורר הנתבע כשאינו חש בטוב.

לפני כשנתיים החליט הנתבע שנמאס לו להיות חולה, אך מצב שני התובעת אינה מבינה שלא יכול הוא לישון עם מזגן וסירבה לכבותו בלילה.

87.2 התובעת לא ביקשה ולו פעם אחת מהנתבע לחזור ולישון בחדרם המשותף, אלא היה לה יותר נוח שכעת רק היא והקטינה ישנים במיטה, ללא נוכחות אדם נוסף (הנתבע).

87.3 הסלון נראה כמחסן לא כיוון שהנתבע ישן בסלון, אלא בגלל שכך חיה התובעת. מאז ומתמיד, עוד לפני שעבר הנתבע לישון בסלון, קיימים היו ארגזים רבים וציוד בסלון, זאת כאשר אין מרחב ללכת, וקיים הצורך לפלס את הדרך, והרגשה של מגורים זמניים מרחפת באוויר.

88. הנתבע מכחיש הנטען בסעיף 37 לכתב התביעה. הנתבע יטען כי רק במבצע "צוק איתן" לא הגיע הביתה, למעט ביום הולדתה של הקטינה, ככל אנשי הקבע בצבא וחילי צה"ל בסדיר ובמילואים שהתגייסו למבצע שעה שכל המדינה "מופגזת".

הנתבע היה בקשר טלפוני עם התובעת והקטינה בכל זמן שיכל תוך כדי המלחמה ושאל לשלומן. גם עבודתה של התובעת נפגעה בתקופת "צוק איתן" כפי שעסקים רבים ומשפחות - פרנסתן נפגעה בגלל המלחמה.

89. הנתבע מכחיש הנטען בסעיף 38 לכתב התביעה. הנתבע יטען כי כל הכנסתו, כולל במבצע "צוק איתן", נותבה לטובת כלכלת הקטינה וכיסוי החובות. בכל תקופת המלחמה הסתובב הנתבע בלי שקל בכיסו, ואנשים זרים בחנויות תחנות הדלק תרמו לו ולחייילים רבים לטובת קניית אוכל ושתייה.

כשכל צה"ל יעל הרגלים", וכל המדינה מופגזת, לקח הנתבע יום חופש במיוחד ביום הולדתה של הקטינה. למרות טענתה של התובעת כי הייתה באותו זמן ב"חסרון כיס", הרי שביום הולדתה של הקטינה במבצע "צוק איתן" נחגג לקטינה יום הולדת בדירה עם מפעיל בעלות של 1800 ₪, והוצאות נוספות של אוכל, שתייה וכו', כשבסופו של יום הפקת יום ההולדת עלתה 3000 ₪.

90. הנתבע מכחיש הנטען בסעיף 39 לכתב התביעה. הנתבע יטען כי התובעת ידעה היטב שהנתבע מבקר את אביה יחד עם הקטינה עוד לפני הביקור ובטח שלא בדיעבד.

91. הנתבע מכחיש רישא הנטען בסעיף 40 לכתב התביעה.

92. הנתבע מכחיש סיפא הנטען בסעיף 40 לכתב התביעה. הנתבע יטען כי נכח באסיפת ההורים של הקטינה עוד לפני התובעת.

93. הנתבע מכחיש הנטען בסעיף 41 לכתב התביעה. הנתבע יטען כי יש לו ראיות למכביר המוכיחות למעלה מכל ספק כי התובעת סירבה לפניותיו ולבקשותיו החוזרים והנשנים של הנתבע כי יפנו להליך גישור ויפרדו בצורה מכובדת. בדקות שהצליח הנתבע לשכנעה ונקבעה פגישה גישור, ביטלה התובעת פעמיים מספר שעות בודדות לפני המפגש פגישה שנקבעה מראש. התובעת, גם כעת לאחר פתיחת ההליכים, מצהירה בגילוי לב בטופס פתיחת הליך שאין ברצונה להשתתף בהליך גישור.

94. הנתבע מכחיש הנטען בסעיף 42 לכתב התביעה. הנתבע יחזור שוב על טענתו כי לא עזב את הדירה אלא הועזב מהדירה ע"י התובעת אשר אימח עליו כי אם ישוב תזמין משטרה ותתלונן כי, כביכול, נהג באלימות כלפיה.

כחרגלה מערבת התובעת את הקטינה בעניינים שאינן של קטינים וכך גם נהגה לאחר שהעזיבה את הנתבע מדירת המגורים. הנתבעת שלחה את הקטינה עם רשימת שאלות לשאול את הנתבע כאשר אינן מעניינה של ילדה קטנה ולכן סירב הנתבע להיות חלק מכך והסביר לקטינה שאין זה מעניינה והכי חשוב שאוהב אותה.

95. הנתבע מכחיש הנטען בסעיף 43 לכתב התביעה.

96. הנתבע מכחיש הנטען בסעיף 44 לכתב התביעה.

97. הנתבע מכחיש הנטען בסעיף 45 לכתב התביעה.

98. הנתבע מכחיש הנטען בסעיף 46 לכתב התביעה.

הנתבע יטען כי התובעת יוצגה לפני מספר חודשים ע"י עו"ד יעל אדר. במסגרת ההסכמות שהגיעו עליהן ב"כ הנתבע ועו"ד אדר ביצעו תצדדים חלוקת המיטלטלין ביניהם, והנתבע נטל את המחשב הנייד מתוך מחשבה כשהקטינה תבלה עימו בביתו יהיה לה מחשב. המחשב הנייד לא נלקח!

99. הנתבע מכחיש הנטען בסעיף 47 לכתב התביעה.

100. הנתבע מכחיש הנטען בסעיף 48 לכתב התביעה, אך יבהיר היטב כי מלבד המפגשים הקצרים שלו עם הקטינה פעמים בשבוע נמנע ממנו לשוחח עימה בטלפון. הקטינה מוסתת כנגד הנתבע על בסיס יום יומי, וכל ה"מלחמות" בין הצדדים הינן במסגרת כותלי בית המשפט, והקטינה לא צריכה לדעת עליהם, אך בכל זאת יודעת את פרטי הדברים מאחר ושוב התובעת משתפת ומערבת אותה בעניינים של מבוגרים שאינם עניינם של קטינים.

101. הנתבע מכחיש הנטען בסעיף 49 לכתב התביעה. הנתבע יטען כי אוהב בכל מאודו את הקטינה, ועושה וייעשה הכל, במסגרת החוק, בכדי שהקטינה תהא במשמרתו ויתאפשר לה חיים שפויים. בכל שעה שהקטינה נמצאת בחזקתה של הקטינה נפשה של הקטינה בסכנה, ואין הדברים נאמרים כלאחר יד.

102. הנתבע מכחיש הנטען בסעיף 50 לכתב התביעה. הנתבע יטען כי דורש מביהמ"ש לתת צו לשני הצדדים, באופן הדדי, לפנות לפסיכיאטר שייתן חוות דעתו על שני הצדדים, באשר למצב הנפשי של הצדדים וכשירותם הנפשית לגדל את הקטינה.

103. הנתבע מכחיש הנטען בסעיף 51 לכתב התביעה.

104. הנתבע מכחיש הנטען בסעיף 52 לכתב התביעה.

105. הנתבע מכחיש הנטען בסעיף 53 לכתב התביעה. הנתבע יטען כי לא פנו אליו משירותי הרווחה. הנתבע פנה באופן אישי לשירותי הרווחה מספר פעמים, ובכל פעם נאמר לו שבשל העומס עתידי להגיש דחייה למתן תסקיר לביהמ"ש, ואינם יכולים לסייע לו כעת. הנתבע פנה לקבל ייעוץ ועזרה ממחלקת משפחה בעריית הוד השרון, שם נמסר לו שהתובעת הינה חלק חשוב בתהליך, ואולם התובעת סירבה בכל תוקף לקבל סיוע. כמו כן, הנתבע מקיים את הסדרי הראייה שנקבעו ביחידת הסיוע ביום 10.5.15, אולם בסיום המפגשים חוזרת הקטינה להסתותיה החוזרות של התובעת, והנתבע אינו יכול לשוחח איתה טלפונית חרף העובדה כי במפגשים שלהם נהנים יחד.

106. הנתבע מכחיש הנטען בסעיפים 54-56 לכתב התביעה.

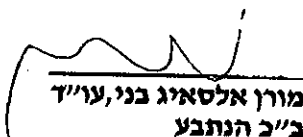
בללי:

107. כל הטענות והעובדות הנטענות בכתב זה נטענות בהשלמה, במצטבר ולחילופין - הכל לפי הקשר הדברים והדבק העניין.

לאור האמור לעיל, מתבקש ביהמ"ש הנכבד כדלקמן:

- א. לדחות את תביעת התובעת על הסף.
- ב. להורות כי המשמורת בקטינה תהיה בידי הנתבע.
- ג. לחייב את התובעת בהוצאות הנתבע בגין הגשת כתב זה, בצירוף ריבית וחצמדה עד למועד התשלום בפועל.
- ד. לחייב את התובעת בהוצאות לדוגמא לקופת המדינה.

מן הדין ומן הצדק לדחות את התביעה.

 מורן אלטאיג בני, עו"ד
 ב"כ הנתבע

036427542

תצהיר

אני הח"מ **מרדכי (מוטי) משיח**, ת.ז. 027304054 לאחר שהוזהרתי כי עלי לאמר את האמת וכי אהיה צפוי לעונשים הקבועים בחוק אם לא אעשה כן, מצהיר בזאת בכתב כדלקמן:

1. הנני נותן תצהירי זה בתמיכה לכתב הגנתי בתיק תמ"ש 15-06-19764.
2. הנני מצהיר כי כל העובדות המפורטות בכתב הגנתי – הינן מידיעתי האישית.
3. הנני מצהיר כי כל האמור בכתב הגנתי – אמת.
4. זהו שמי, זו חתימתי ותוכן תצהירי לעיל אמת.

מרדכי (מוטי) משיח

-אימות-

אני הח"מ מורן אלסאיג בני, עו"ד, מצהיר כי ביום 14/7/15 הופיע בפניי, **מרדכי (מוטי) משיח** ת.ז. 027304054, ואחרי שהוזהרתי כי עליו להצהיר את האמת, וכי יהא צפוי לעונשים הקבועים בחוק אם לא יעשה כן, אישר את נכונות ההצהרה הנ"ל, וחתם עליה.

מורן אלסאיג בני עו"ד
מ.ד. 53587
מורן אלסאיג בני, עו"ד